

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Česká televize**, IČO 00027383
sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M.
sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5356/22/5300-22443-710132; ze dne 16. 2. 2022, č. j. 5713/22/5300-22443-710132; ze dne 16. 2. 2022, č. j. 5715/22/5300-22443-710132; ze dne 16. 2. 2022, č. j. 5716/22/5300-22443-710132 a ze dne 16. 2. 2022, č. j. 5717/22/5300-22443-710132

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí (dále jen „napadená rozhodnutí“), kterými žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) takto:

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- rozhodnutím č. j. 5356/22/5300-22443-710132 žalovaný změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 4541766/15/2004-52522-105535 za zdaňovací období leden 2012,
 - rozhodnutím č. j. 5713/22/5300-22443-710132 žalovaný změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 4545597/15/2004-52522-105535 za zdaňovací období únor 2012,
 - rozhodnutím č. j. 5715/22/5300-22443-710132 žalovaný změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 4551159/15/2004-52522-105535 za zdaňovací období březen 2012,
 - rozhodnutím č. j. 5716/22/5300-22443-710132 žalovaný změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 4553840/15/2004-52522-105535 za zdaňovací období duben 2012,
 - rozhodnutím č. j. 5717/22/5300-22443-710132 žalovaný změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 4567009/15/2004-52522-105535 za zdaňovací období květen 2012.
2. Žalobkyně podala dne 16. 2. 2015 dodatečná daňová přiznání za výše uvedená zdaňovací období. V nich vykázala nadměrné odpočty ve výši 3 056 391 Kč za zdaňovací období leden 2012, 5 426 386 Kč za zdaňovací období únor 2012, 5 061 548 Kč za zdaňovací období březen 2012, 3 281 383 Kč za zdaňovací období duben 2012 a 2 573 743 Kč za zdaňovací období květen 2012.
 3. Správce daně zvýšený nárok na odpočet daně neuznal a změnu daňové povinnosti vyčíslil v částkách 0 Kč. Proti původním dodatečným platebním výměrům se žalobkyně odvolala.
 4. V rámci odvolacího řízení žalovaný reflektoval závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 6. 2016, věc C-11/15 ve věci Český rozhlas. Žalovaný uložil správci daně doplnit spisový materiál a vyzvat žalobkyni k prokázání specifikovaných skutečností.
 5. Dne 31. 8. 2016 vyzval správce daně žalobkyni k prokázání specifikovaných skutečností.
 6. Žalobkyně na výzvu správce daně reagovala vyjádřením ze dne 13. 10. 2016.
 7. Po seznámení se se zjištěnými skutečnostmi reagovala žalobkyně vyjádřením ze dne 9. 12. 2016.
 8. Žalovaný napadené dodatečné platební výměry změnil rozhodnutími ze dne 22. 12. 2016.
 9. Žalobkyně rozhodnutí o odvolání napadla správním žalobou u zdejšího soudu.
 10. Rozsudkem ze dne 21. 5. 2019, č. j. 3 Af 11/2017-195, soud prvního stupně žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že žalovaný při výpočtu daňové povinnosti žalobkyně pochybil, když vypočtený poměrný koeficient 7,894 % v rozporu s ustanovením § 75 odst. 3 ZDPH zaokrouhlil na 7 % a nikoli na celá procenta nahoru, jak stanoví zákon č. 253/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Ostatní žalobkyniny námitky shledal nedůvodnými.
 11. Žalovaný dne 11. 10. 2021 uložil správci daně doplnit odvolací řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Písemností ze dne 21. 12. 2021 žalovaný seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi v rámci doplněného odvolacího řízení.
13. Žalobkyně na seznámení reagovala vyjádřením ze dne 19. 1. 2022.
14. Napadenými rozhodnutími žalovaný změnil hodnoty na ř. 40, 41, 43, 46, 50, 52 (ponížení o hodnotu představující televizní poplatky), 53, 63 a 66 dodatečných platebních výměrů (u dodatečného platebního výměru ze dne 26. 6. 2015, č. j. 4551159/15/2004-52522-105535 za zdaňovací období březen 2012 změnil rovněž hodnotu na ř. 44), v důsledku čehož zvýšil nároky žalobkyně na odpočet DPH.
15. Žalovaný při výpočtu vyšel z § 72 odst. 6, resp. § 75 odst. 1 ZDPH, kdy nárok na odpočet daně má plátce pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro své ekonomické činnosti. Poměrový koeficient pro určení rozsahu nároku žalobkyně na odpočet DPH stanovil metodou založenou na poměru výnosů z podnikatelské činnosti žalobkyně za rok 2012 a celkových výnosů žalobkyně za tentýž kalendářní rok. Vyšel přitom z poměru, který žalobkyně uvedla ve své Výroční zprávě o hospodaření za rok 2012 (dále jen „výroční zpráva“), tj. 7, resp. 8 %.

Žaloba

16. Žalobkyně uvedla, že podala dodatečná daňová přiznání za zdaňovací období leden až květen 2012 proto, že dospěla k přesvědčení, že televizní poplatky nejsou úplatou za televizní vysílání. Dle žalobkyně proto neměly být zahrnuty do výpočtu koeficientu pro krácení daně. Správce daně ani žalovaný žalobkyni nepřisvědčili, avšak zdejší soud rozsudkem ze dne 21. 5. 2019 první rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný vydal nyní napadená rozhodnutí, která žalobkyně považuje za nesprávná.
17. Žalobkyně uvedla, že spor mezi ní a žalovaným přetrvává zejména ve dvou otázkách, a to 1) v otázce povahy činnosti žalobkyně spočívající v provozování televizního vysílání a 2) v otázce způsobu stanovení nároku na odpočet.

K povaze činnosti žalobkyně

18. K otázce posuzování činnosti žalobkyně spočívající v provozování televizního vysílání žalobkyně uvedla, že obchodní sdělení vysílaná žalobkyní jsou nedílnou součástí vysílání žalobkyně a nelze je od ostatního obsahu oddělit. To je nejlépe patrné na pořadech obsahujících product placement, ve kterých jsou obchodní sdělení inkorporována do neobchodního pořadu, či na sponzorských vzkazech.
19. Žalobkyně odkázala na § 2 odst. 11 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. (zákon o vysílání), který označuje reklamu a další obchodní sdělení vysílaná mezi jinými pořady za další části vysílání. Z § 2 odst. 5 písm. a) zákona o vysílání dovozuje, že její vysílání má povahu činnosti především hospodářské. Z § 53 ZDPH dovozuje, že vysílání obchodních sdělení nemůže být samostatnou činností.
20. Žalobkyně uvedla, že vysílání provozuje ve všech podstatných rysech naprosto stejně jako ostatní provozovatelé. Její činnost by tedy měla být také hodnocena jako činnost ekonomická. Odlišný přístup považuje za diskriminaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Způsob stanovení nároku na odpočet

21. K otázce způsobu stanovení nároku na odpočet daně žalobkyně uvedla, že žalovaný nepoužil jí navrženou metodu na základě poměru použití přijatých zdanitelných plnění pro ekonomickou činnost ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH.
22. Žalovaný použil údaj o poměru jejich výnosů v roce 2012, které žalobkyně vyčíslila ve své výroční zprávě za rok 2012.
23. Žalovaný dále do výpočtu nároku na odpočet zahrnul televizní poplatky, ač je zahrnout neměl.
24. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, věc C-11/15 uvedl, že poplatky hrazené provozovatelům veřejnoprávního vysílání na základě zákona nejsou hodnotou, která by měla a mohla vstupovat do výpočtu nároku na odpočet daně.
25. Žalobkyně obecně ke krácení jejího nároku na odpočet uvedla, že by měla mít nárok na odpočet minimálně v souvislosti se všemi přijatými zdanitelnými plněními, která použila pro výrobu a vysílání pořadů na těch programech, na kterých se vysílá obchodní sdělení. Žalobkyně odkázala na judikaturu, z níž dovozuje, že její náhled je správný.
26. Ke konkrétnímu poměru použitému pro zkrácení nároku na odpočet daně žalobkyně uvedla, že mělo být správcem daně akceptováno jakékoli vhodné jí zvolené kritérium.
27. Žalobkyně navrhla pro případ, že by měl být její nárok na odpočet krácen, výpočet s využitím poměru vysílacího času programových stanic žalobkyně, na nichž je vysílána reklama a sponzorované vzkazy, na celkovém vysílacím času, tedy výpočet srovnatelný s metodou, kterou
je nárok žalobkyně krácen od roku 2017 přímo na základě novely ZDPH. Žalobkyně uvedla, že nenavrhovala retroaktivní aplikaci této metody, ale pouze její použití na plnění přijatá v roce 2012. Žalobkyně má za to, že jí navržená metoda je v souladu s judikaturou správních soudů a není v rozporu s unijním právem.

Další pochybení žalovaného

28. V závěru žaloby žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný s řadou jejích námitek nevypořádal přezkoumatelně. Žalovaný i správce daně dále dle žalobkyně nedostatečně zjistili skutkový stav. Žalovaný konečně dle žalobkyně porušil zásady *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*.

Vyjádření žalovaného

29. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 5. 2022 navrhl žalobu zamítnout.

Replika ze dne 20. 6. 2022

30. Žalobkyně v replice ze dne 20. 6. 2022 setrvala na důvodnosti svých námitek a navrhla, aby soud žalobě vyhověl.

Vyjádření obou stran k rozsudku 10 Af 10/2022-69

31. Ve vyjádření ze dne 16. 8. 2023 žalovaný upozornil na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 10 Af 10/2022-69, v němž se zdejší soud ztotožnil se závěry žalovaného. Žalobkyně v reakci na to uvedla, že proti citovanému rozsudku podala kasační stížnost. Mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

citovanou a projednávanou věcí spatřuje skutkové rozdíly. Žalobkyně má za to, že základní argumenty relevantní pro posouzení předmětné věci citovaný rozsudek naopak podpořil.

Vyjádření obou stran k další judikatuře

32. Ve vyjádření ze dne ze dne 1. 11. 2023 žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 Afs 184/2022-40, žalobce Český rozhlas, kterým byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 8 Af 38/2018-336.
33. Žalobkyně ve vyjádření dne 22. 1. 2024 uvedla, že žalobu považuje nadále za důvodnou a setrvává na své argumentaci. Výnosová metoda, kterou žalovaný použil, je podle žalobkyně v rozporu s judikaturou i právní úpravou.
34. Žalobkyně opětovně poukázala na rozsudky SDEU z 16. 9. 2021, C-21/20, *Bulgarska nacionalna televizija*, a z 10. 11. 2016, C-432/15, *Pavλίνα Βαštová*. Z nich dle žalobkyně plyne, že její nárok na odpočet nelze určit poměrem zdrojů financování její činnosti. Závěr, že pro výši uplatněného nároku je rozhodující pouze účel použitého plnění, plyne dle žalobkyně i z judikatury NSS. Navíc žalovaný neaplikoval řádně ani jím zvolenou výnosovou metodu.
35. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2024 reagoval na odkazy žalobkyně na rozsudky C-21/20 a C-432/15 a osvětlil, proč má za to, že nejsou pro nyní projednávanou věc příléhavé.
36. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 27. 3. 2024 uvedla, že s nepřiléhavostí této judikatury nesouhlasí.

Vyjádření žalobkyně ze dne 24. 4. 2024

37. Dne 24. 4. 2024 zaslala žalobkyně soudu podání, které označila jako „shrnující vyjádření“. V tomto podání zopakovala svou (výše uvedenou) žalobní argumentaci a doplnila nové žalobní důvody.
38. Žalobkyně zopakovala, že má za to, že jí zvolenou metodu nebyl žalovaný oprávněn odmítnout a že jím zvolený poměr by vedl k nezákonnému vyčíslení daně.
39. Žalobkyně nově uvedla, že žalovaný nerespektoval svou vlastní metodu určení nároku na odpočet. Žalovaný dle žalobkyně deklaroval, že vyšel z poměru výnosů dosažených žalobkyní v roce 2012. Ve skutečnosti však dle žalobkyně vyšel z poměru tržeb (za vlastní výkony a zboží) k hodnotě čerpání fondu televizních poplatků. Dle žalobkyně je čerpání fondu televizních poplatků „ryze účetní“ položka, která je zcela irelevantní pro poměrné snížení nároku na odpočet.
40. Žalobkyně dále navrhl, aby soud položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU.

Jednání

41. Při ústním jednání dne 30. 4. 2024 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

Posouzení soudem

42. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
43. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
44. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

45. Nejprve soud považuje za vhodné vyjádřit se k povaze tohoto sporu, který představuje další ze série žalobkyniných věcí týkajících se různých zdaňovacích období. Zdejší soud se obdobnou argumentací žalobkyně i žalovaného zabýval již např. v rozsudku ze dne 23. 1. 2024, č. j. 11 Af 11/2022-83 (zdaňovací období 12/2012), v rozsudku ze dne 13. 11. 2023, č. j. 17 Af 6/2023-96 (zdaňovací období 1-12/2015) a v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 10 Af 10/2022-69 (zdaňovací období 1-12/2016 a 1-6/2017). V prvním jmenovaném rozsudku soud stejně jako nyní rozhodoval v návaznosti na rozsudek 3 Af 11/2017-195 (zdaňovací období 1-5/2012 a 12/2012).
46. Obdobnými spory žalobkyně a Českého rozhlasu se též již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, ve vztahu k žalobkyni například v nedávném rozsudku ze dne 27. 3. 2024, č. j. 10 Afs 79/2022-56 (zdaňovací leden 2010 až prosinec 2011) a ve vztahu k Českému rozhlasu v rozsudku ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 Afs 184/2022-40. Soud neshledal důvod se od již přijatých judikatorních závěrů v nyní projednávané věci odchýlit.

K povaze činnosti žalobkyně

47. Z ustálené judikatury SDEU i NSS vyplývá, že činnost vykonávaná žalobkyní není jedinou nedělitelnou činností mající povahu ekonomické činnosti. Proto žalobkyni nemohl vzniknout nárok odpočet v plné výši, ale pouze ve výši poměrné, v rozsahu odpovídajícím přijetí plnění v rámci její ekonomické činnosti. Právě snížení nároku na odpočet, resp. stanovení onoho poměru, v jakém bylo konkrétní přijaté plnění použito ve vztahu k ekonomické a neekonomické činnosti žalobkyně, je podstatou nyní projednávané věci.
48. K otázce, zda je veškerá činnost žalobkyně související s televizním vysíláním jednou nedělitelnou ekonomickou činností, soud odkazuje na vypořádání žalobních námitek obsažené v rozsudku zdejšího soudu č. j. 3 Af 11/2017-195, bod 74 a násl. Vysílání product placementu nelze považovat za integrální část veřejnoprávního vysílání, ale naopak za činnost, která je pro účely DPH oddělitelná od veřejnoprávního vysílání. Je nutné odmítnout žalobkynino srovnání s komerčními provozovateli vysílání, jelikož u těch je celé vysílání nutné považovat za jednotnou ekonomickou činnosti, a to z toho důvodu, že výnosy z komerčního sdělení, reklam a teleshoppingu kryjí náklady na celkové vysílání. V případě žalobkyně je tomu však naopak. Podle zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi platí, že primárním zdrojem financování jsou televizní poplatky vybírané podle zvláštního právního předpisu [§ 10 písm. a) tohoto zákona].

Způsob stanovení nároku na odpočet

49. Též způsobem stanovení nároku na odpočet žalobkyně se správní soudy již opakovaně zabývaly.
50. Žalobkyně ve správním řízení po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného soudem a před vydáním napadeného rozhodnutí navrhla v podání ze dne 19. 1. 2022, č. j. 2650/22, metodu výpočtu poměrného koeficientu dle ZDPH ve znění zákona č. 170/2017 Sb., kterou před vydáním předchozího rozhodnutí žalovaného nenavrhovala. Tuto metodu zmínila žalobkyně již v řízení sp. zn. 3 Af 11/2017, nešlo ovšem ani o návrh v rámci správního řízení, ani o žalobní bod, nýbrž o argument, jenž byl součástí podání ze dne 27. 3. 2019 jako návrh na vydání rozhodnutí žalovaného, kterým by žalobkyni uspokojil. To však žalovaný odmítl a soud se touto metodou v rozsudku nezabýval. Soud se proto níže vypořádá s argumentací týkající se této metody.
51. Soud uvádí, že žalovaný umožnil žalobkyni volbu metody výpočtu poměrného koeficientu, tu ostatně umožnil již dříve prvostupňový orgán, který ji k volbě metody vyzval. Poté, co bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, provedl prvostupňový orgán doplnění řízení. S hodnocením skutečností zjištěných v doplněném řízení byla žalobkyně seznámena písemností ze dne 17. 12. 2021, č. j. 48257/21/5300-22443-710132, na což reagovala podáním ze dne 19. 1. 2022. Správní orgán tedy žalobkyni nijak neznemožnil (opakovanou) volbu metody, toliko ji neakceptoval a v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč tak učinil. Správní orgány nejsou povinny přijmout jakoukoli metodu výpočtu poměrného koeficientu navrženou daňovým subjektem, naopak jsou oprávněny ji korigovat (viz rozsudek zdejšího soudu č. j. 3 Af 11/2017-195, bod 98 a níže citovaná judikatura aprobující nepřijetí metody daňového subjektu).
52. Žalovaný se přijatelností metody výpočtu poměrného koeficientu dle ZDPH ve znění zákona č. 170/2017 Sb. v napadených rozhodnutích věcně zabýval, přičemž soud jeho závěrům přisvědčuje s ohledem na to, že jsou souladné s ustálenou judikaturou správních soudů (viz rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 Afs 184/2022-40, bod 31-33). Podle citovaného rozsudku NSS je dle § 5 odst. 5 ZDPH ve znění zákona č. 170/2017 Sb. činnost žalobkyně a Českého rozhlasu spočívající ve veřejnoprávním vysílání z vůle vnitrostátního zákonodárce pro účely ZDPH považována za činnost ekonomickou, a to na základě právní fikce, čímž došlo k významnému posunu v právní úpravě. NSS též konstatoval, že závěr o nepoužitelnosti metody výpočtu poměrného koeficientu dle ZDPH ve znění zákona č. 170/2017 Sb. z důvodu zákazu retroaktivity vyplývá z ustálené judikatury NSS i zdejšího soudu (zejm. bod 38 a násl. rozsudku NSS č. j. 5 Afs 184/2022-40). Ani okolnost, že se tato metoda bude užívat až do 31. 12. 2024, neznamená, že ji lze použít na předcházející zdaňovací období.
53. K tomu, že žalobkyně nenavrhovala retroaktivní užití zákona č. 170/2017 Sb., nýbrž jen užití metody výpočtu poměrného koeficientu dle ZDPH tam uvedené, kterou považovala za vhodnou i před touto novelizací ZDPH, soud uvádí, že podstatné je, že tato úprava v rozhodné době neplatila, a že nepřipadá v úvahu ani její analogické použití jakožto návodů či vodítka. Jak bylo uvedeno výše, zákonem č. 170/2017 Sb. došlo pro účely ZDPH k zakotvení fikce ekonomické činnosti žalobkyně spočívající ve veřejnoprávním vysílání. Je zřejmé, že metodu výpočtu poměrného koeficientu dle ZDPH ve znění zákona č. 170/2017 Sb. nelze použít pro dřívější znění ZDPH, když tato metoda navazuje na danou fikci, která dříve nebyla součástí ZDPH. Jednalo se o zásadní změnu, nikoliv o novelu, která by validovala, že se mělo postupovat takto již dříve.

54. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyní odkazovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 Af 47/2018-149 byl zrušen již citovaným rozsudkem NSS č. j. 10 Afs 79/2022-56.
55. Jestliže tedy nelze aplikovat metodu výpočtu poměrného koeficientu dle ZDPH ve znění zákona č. 170/2017 Sb., nezbyvá než uzavřít, že za této situace platí vypořádání žalobní námitky týkající se metody výpočtu poměrného koeficientu, jak je uvedeno v rozsudku č. j. 3 Af 11/2017-195, body 93-105. Správní orgány oprávněně využily metodu výpočtu poměrného koeficientu vycházející z výnosů žalobkyně, a to na základě údajů z výroční zprávy o hospodaření žalobkyně za rok 2012. Správnost této metody ostatně potvrzuje i rozsudek č. j. 5 Afs 184/2022-40 a tam uvedená judikatura. Soud pro úplnost uvádí, že na rozdíl od postupu žalovaného ve věci č. j. 8 Af 11/2017-236 vyšel žalovaný při stanovení nároku na odpočet z vlastního výpočtu poměrného koeficientu, zdůvodnil, proč považoval údaje o uskutečněných zdanitelných plnění za věrohodné atd.
56. Žalobkyně nenamítala, že by nebyl dodržen závazný právní názor uložený rozsudkem č. j. 3 Af 11/2017-195, bod 106, tj. způsob, jak má být vypočtený poměrný koeficient zaokrouhlen – na celá procenta nahoru. Soud tak toliko konstatuje, že z napadených rozhodnutí vyplývá, že byl závazný právní názor dodržen.
57. Soud nad rámec již řečeného konstatuje, že ve věcech obdobného skutkového stavu již opakovaně rozhodoval (viz např. body 30 a následující výše uvedeného rozsudku č. j. 10 Afs 79/2022-56):

„NSS konstatuje, že již opakovaně rozhodoval ve věcech obdobného skutkového stavu, tedy o výpočtu poměrného nároku podle výnosové metody za pomoci Výroční zprávy. Opakovaně dovodil, že tato metoda bude vždy přílehavá a použitelná v obdobných situacích sporu o výpočet nároku na odpočet daně u provozovatelů veřejnoprávního vysílání, pokud jeho provozovatelé neprokáží jinou možnost stanovení poměrného koeficientu pro účely spolehlivého výpočtu nároku na odpočet daně. NSS shledal, že žalovaný správně přistoupil k užití výnosové metody (resp. že ji i náležitě odůvodnil), přičemž reakci plátce daně na výzvy finančních orgánů nepokládal co do specifikace jiné metody, konkrétně odkazem na novelu ZDPH č. 170/2017 Sb., za dostatečnou, resp. její aplikaci považoval za nepřijatelně retroaktivní. I v nynější věci stěžovatel rozhodoval o změně daňové povinnosti žalobkyně až v odvolacím řízení. Seznámením uvědomil žalobkyni o změně právního názoru a nově zjištěných skutečnostech, na které žalobkyně reagovala ve Vyjádření, a to odkazem na zmiňovanou novelu ZDPH, jejíž aplikaci považovala za vhodnější.“

(...)

„OFŘ žalobkyni přitom jednoznačně vyzvalo k prokázání rozsahu použití přijatých zdanitelných plnění k uskutečňování ekonomické činnosti a zároveň výše osvobozených plnění bez nároku na odpočet daně; žalobkyně byla zároveň poučena, že musí doložit průkaznou metodu stanovení výše nároku na odpočet daně, jinak bude stěžovatel postupovat tzv. výnosovou metodou.

Žalobkyně tedy měla nejen tvrdit, v jakém poměru bylo to které přijaté plnění použito v rámci ekonomické činnosti a v jakém poměru k činnosti jiné (což by snad ve velice obecné rovině bylo možno ve Vyjádření nalézt), ale též takové tvrzení prokázat. Ve Vyjádření NSS postrádá jakoukoli konkretizaci, návrh výpočtu, či vyčíslení, které by mohl správce daně zohlednit při stanovení daňové povinnosti a případně využít své oprávnění žalobkyni uvedený výpočet upravit tak, aby co nejvíce odpovídal skutečnému poměru mezi

ekonomickými a neekonomickými činnostmi. Finančnímu orgánu tedy žalobkyně nedoložila dostatečný podklad pro stanovení její daňové povinnosti, resp. její konkrétní výše tak, aby mohl žalobkyni navrženou metodu v posuzovaném případě aplikovat, případně korigovat, a posoudit ji co do vhodnosti s jimi popsanou metodou výnosovou.“

58. Ani v nyní projednávané věci žalobkyně neprokázala, v jakém poměru byla jednotlivá přijatá plnění použita v rámci ekonomické činnosti a v jakém poměru k činnosti jiné. Žalovaný proto postupoval správně, pokud uplatnil metodu výnosovou. Nedůvodná je i námitka žalobkyně, že žalovaným uplatněná metoda ve skutečnosti výnosovou metodou není, neboť pracuje s údaji z výroční zprávy, které jsou „ryze účetními“ položkami. V prvé řadě soud konstatuje, že metoda uplatněná žalovaným v nyní projednávané věci se nijak neodlišuje od metody uplatněné vůči žalobkyni v jiných zdaňovacích obdobích, které již opakovaně přezkoumaly správní soudy. Není přitom vadou, pokud žalovaný vycházel z „ryze účetních“ položek.
59. Na uvedených závěrech nic nemění žalobkyní zdůrazňovaný rozsudek SDEU, věc C-21/20. Jak již soud uvedl výše, je zdejší soud vázán svými závěry, které uvedl v rozsudku č. j. 3 Af 11/2017-195. Ani po přijetí tohoto rozsudku žalobkyně neprezentovala žádnou metodu, kterou by žalovaný mohl akceptovat. Navíc sám SDEU v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že: „[v] tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že stanovení metod a kritérií rozdělení částek DPH zaplacené na vstupu mezi ekonomické a neekonomické činnosti spadá do posuzovací pravomoci členských států.“ Soud proto nepovažoval za nutné pokládat SDEU předběžnou otázkou, jak žalobkyně navrhovala. Zdejší soud navíc není soudem, který by měl povinnost předběžnou otázku položit ve smyslu čl. 267 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie.
60. Napadená rozhodnutí v posuzovaném rozsahu přezkoumatelná jsou. Žalovaný též dostatečně zjistil skutkový stav. Soud neshledal důvod pro aplikaci zásad *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*. Podmínky pro jejich aplikaci již žalobkyni podrobně popsal v rozsudku 3 Af 11/2017-195 (bod 109). Ani nyní v této věci proti sobě nestojí více srovnatelných výkladů právní normy, které by použití těchto zásad vyžadovalo.

Závěr a náklady řízení

61. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.